

Torna l'autora de la saga *Divergent*

VERONICA ROTH

POSTER

GIRL

**OBLIDA EL TEU PASSAT,
CANVIA EL TEU FUTUR.**

fanbooks

VERONICA ROTH

**POSTER
GIRL**

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *Poster Girl*

© del text, Veronica Roth, 2022

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juliol del 2023

ISBN: 978-84-19150-66-0

Dipòsit legal: B. 11.698-2023

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Quan pensa en el passat, pensa en la sessió fotogràfica. La dona que maquillava la Sonya feia olor de lliris de maig i de laca. Quan s'atansava per empolvorar-li les galtes amb coloret, o per dissimular-li una taca amb una miqueta de beix aplicat amb les puntes dels dits, la Sonya li mirava fixament les pigues de la clavícula. Quan la dona va acabar, es va untar les mans amb oli i li va repassar els cabells per allisar-los.

Llavors va agafar un mirallet i el va sostenir perquè la Sonya es mirés, i els ulls de la Sonya es van dirigir primer al rostre de la dona, ocult a mitges pel mirall. Tot seguit, a la pàl·lida aurèola de la seva Clarividència, un cercle lluminós al voltant de l'iris dret. Brillava en reconèixer, al seu torn, la Clarividència de la Sonya.

Ara, al cap d'una dècada, prova de recordar quin aspecte oferia el seu reflex en aquell moment, però l'únic que pot veure és el producte final: el pòster. I en ell, el seu rostre jove mirant cap a un horitzó invisible. Un dels eslògans de la Delegació s'imposa des de dalt:

EL QUE ESTÀ BÉ

I a sota:

ESTÀ BÉ

Recorda el flaix de la càmera, la mà del fotògraf en tocar-li el costat per mostrar-li cap a on mirar, la suau música de piano que sonava de fons. La sensació de trobar-se just al centre d'alguna cosa.

Agafa un tomàquet cirerol pel peduncle i el posa a la cistella amb els altres.

—Les fulles grogues volen dir que s'ha regat massa— diu en Nikhil. I arruga el front sense apartar la vista del llibre que té a la falda—. Un moment... o massa poc. Bé, quin cas és?

La Sonya s'agenolla sobre la sorra del terrat de l'Edifici 4, envoltada de parterres. Els ha fet en Nikhil. Cada cop que mor algú de l'edifici, agafa les seves peces de mobiliari més dolentes i les desmunta per salvar claus, cargols i fusta aprofitable. De resultes d'això els parterres són una amalgama de fustes de diferents textures i colors, aquí un tros de caoba polida, allà un de roure sense envernissar.

Més enllà de la teulada s'estén la ciutat. La Sonya no s'hi fixa. Podria ser el teló de fons d'una obra de teatre escolar, pintat sobre un llençol.

—Ja t'ho vaig dir, aquest llibre no serveix per a res— diu ella—. Prova i error; amb les plantes, aquesta és l'única manera d'aprendre alguna cosa.

—Potser tens raó.

Aquesta és l'última collita de l'any. Aviat netejaran els parterres de plantes mortes i els taparan amb lones per protegir la terra. Posaran totes les eines al cobert perquè no es mullin i baixaran els testos de menta a l'apartament de la Sonya per poder mastegar-ne les fulles tot l'hi-

vern. Al gener, després de mesos menjant de llaunes, estaran desesperats per tastar qualsevol cosa verda.

En Nikhil tanca el llibre. La Sonya agafa la cistella.

—Val més que marxem —diu la noia—. O ja no quedarà res de bo.

És dissabte. Dia de mercat.

—Fa dos mesos que he posat els ulls en aquella ràdio espatllada, i no hi ha ningú que hi estigui interessat. Encara la deu tenir.

—No se sap mai. Recordes aquella vegada que no vaig parar de parlar d'aquell jersei vell durant tres setmanes i, a l'últim segon, se'l va quedar el senyor Nadir?

—Al capdavant el vas aconseguir.

—Perquè el senyor Nadir va morir.

En Nikhil li fa l'ullet.

—Tot final és un nou principi.

Plegats, enfilen cap a les escales. Van al pas d'en Nikhil; els seus genolls ja no són el que eren, i la baixada fins al pati és llarga. La Sonya agafa un tomàquet de la cistella i se l'apropa al nas.

De petita no va tenir mai cap hort. Ha après tot el que sap ara gràcies al fracàs... i a l'avorriment. Però encara relaciona aquesta aroma dolça i polsosa amb l'estiu, com també recorda la calitja sobre la vorera, la tensió de les cordes de la raqueta de bàdminton i el porpra vermellós de la sangria de la mare, un caprici poc freqüent.

—No et cruspeixis la nostra producció —adverteix en Nikhil.

—No ho pretenia pas.

Arriben al peu de les escales i travessen el pati. És verd i està descuidat, els arbres s'arramben a l'edifici que els conté, fregant les finestres dels qui són prou afortu-

nats de tenir vistes. La Sonya està gelosa dels qui tenen aquesta sort. Poden presumir. Els altres, com ella, amb finestres que donen a la ciutat, més enllà de l'Obertura, han d'afrontar el fet d'estar empresonats cada dia. Tres pisos més avall de la finestra de la Sonya hi ha un serpenti de filferro espinós. A l'altra banda, a la cantonada, hi ha una botiga que cau a trossos i que ofereix la reparació de prismàtics en cinc minuts a un preu simbòlic. Fa deu anys la Sonya va penjar un tapís sobre la finestra i no l'ha retirat des d'aleshores.

De genolls, a un costat del sender del jardí, hi ha la senyora Pritchard, amb els cabells cada cop més grisos recollits en un monyo. Està arrencant de soca-rel un lletsó amb una pala feta amb cullerots de cuina units entre si. Duu les mans nues i l'aliança encara li resplendeix al dit, tot i que van executar el senyor Pritchard fa molt de temps. Seu sobre els talons.

—Bon dia —saluda. La Clarividència de l'ull dret centelleja en fer contacte visual amb la Sonya, i novament quan mira en Nikhil. És un recordatori que, malgrat que la Delegació s'hagi ensorrat, encara els podria vigilar algú—. Ja és dia de mercat? —pregunta—. Ja no sé a quin dia soc.

Tot i estar agenollada a terra, la senyora Pritchard presenta una aparença immaculada, amb la camisa sense ni una sola arruga i ficada per dins dels pantalons. Ha fet arranjaments de roba per a la Sonya anteriorment, quan la Lainey Newman va morir i van repartir les seves coses dins de l'Obertura.

—Bon dia —respon en Nikhil.

—Bon dia —diu la Sonya—. Sí, en Nikhil vol una ràdio espatllada per algun motiu.

—Una ràdio espatllada que la Sonya repararà —apunta en Nikhil.

—No en sé ni un borrall, de ràdios.

—Ja n'aprendràs. Com sempre.

La senyora Pritchard deixa anar un remuc ofegat amb els llavis premuts, i llavors diu:

—Aquests tomàquets valen més que una ràdio. Què voldries escoltar de... —fa un gest cap al mur exterior de l'Obertura— allà fora?

—No n'estic segur —respon ell—. M'imagino que ja ho esbrinaré quan tingui una ràdio.

La dona canvia de tema.

—Has parlat amb l'Edifici 1 sobre assignar patrulles per a les visites?

—L'Anna m'ha assegurat que se n'estan ocupant.

—Perquè no podem tenir un altre incident com aquell de fa tres anys.

—És clar que no.

—No podem permetre que es pensin que som com bèsties salvatges...

Fa tres anys, quan els tres líders del govern van venir de visita a l'Obertura, uns residents borratxos de l'Edifici 2 els van llançar ampolles. Setmanes després, es van interrompre els lliuraments de subministraments a l'Obertura. Alguns es van quedar sense provisions. És pel bé de tothom, que cal mantenir la pau quan ve gent de fora; però amb la política de no-intervenció dels guàrdies, els toca als interns fer de policies.

—Mary —diu la Sonya—. Sisplau, no deixi que interrompem la seva feina.

Somriu. I la senyora Pritchard s'ensuma els mocs i torna a agafar la paleta improvisada.

La Sonya i en Nikhil reprenen el seu camí.

Recorren el túnel d'obra vista que els porta al carrer. Hi ha noms gravats als maons, que la Sonya frega amb els dits en passar. No hi ha tombes per a la gent que han perdut; els noms són l'únic que tenen. El terra del túnel està cobert de cera d'espelma, restes dels dols. De sobte se li acut que haurien de desprendre la cera del terra per fer espelmes noves, però no ho fa. A l'Obertura tots s'han acostumat a empassar-se pràcticament qualsevol mostra de sentimentalisme, però aquestes parets no es toquen.

—Gràcies per treure'm del destret —diu en Nikhil—. Fa setmanes que m'atabala amb això.

—Sempre hi ha alguna cosa. La setmana passada estava empipada per les bosses d'escombraries amuntegades a la vora del contenidor. Com si algú de nosaltres pogués decidir res sobre la freqüència amb què es recullen aquí les escombraries.

Abans de sortir del túnel, la Sonya busca amb la mà el nom que ella mateixa hi va gravar, enfilada damunt d'un tamboret atrotinat, amb la punta d'un tornavís. «David». En apartar les puntes dels dits les té brutes.

A l'Obertura hi ha dos carrers: el carrer Verd i el carrer Gris, com els colors de la Delegació. Divideixen l'Obertura en quadrants, i a cada quadrant hi ha un bloc de pisos idèntic. El seu és l'Edifici 4, que està ple de finestres, persones vídues i la Sonya.

El mercat és al centre de l'Obertura, a la cruïlla dels dos carrers. La Sonya recorda com eren els mercats de debò, rengleres de parades de fusta amb tendals per protegir-se de les inclemències del temps. Aquí, tothom porta el que té per bescanviar, n'hi ha que escampen els articles sobre mantes, mentre que d'altres deambulen oferint

la mercaderia. Pràcticament tot són endergues, però les endergues es poden aprofitar, un grapat de cullerots es poden convertir en una pala, una taula tronada pot acabar sent un parterre d'horticultura.

No ha oblidat què se sentia amb les coses de bona qualitat. El tacte fred de la seda sobre els braços nus. El crui-xit de les sabates noves de trinca sobre un terra de fusta. Les ungles estripant el paper d'embolicar d'un regal de Nadal. La mare sempre el comprava verd i daurat.

Pel que es veu, el temps no ha esborrat aquests detalls.

S'apropa a en Nikhil quan es creuen amb un grup d'homes tan joves com ella. Els coneix a tots pel nom (en Logan, en Gabe, en Seby i en Dylan) i per això mateix fa veure que no els veu. Estan dispersats: un es repenja a l'Edifici 2, un altre és al bell mig del carrer, un altre està ajupit a la vorera, i l'últim té una mà sobre un pal de la llum.

—Noia del Pòster —deixa anar amb una cantarella en Logan, mentre fa una giragonsa al voltant del pal, tot agafant-s'hi amb els dits.

Fins i tot abans d'arribar a l'Obertura, la gent ja l'anomenava així. Ho feien perquè reconeixien la seva cara però no en sabien el nom. Ella s'ho prenia com un afalac quan tenia setze anys i per fi la seva germana gran ja no li feia ombra. Ara ja no és cap afalac.

—No pots fer veure que no ens coneixes a l'Obertura, Sonya. En aquesta peixera dels pebrots no hi ha tants peixos! —etziba en Gabe, mentre se li acosta furtivament. Li envolta les espatlles amb el braç—. Per què ja no surts amb nosaltres?

—Massa bona per a nosaltres, probablement —diu en Seby. Es burxa les dents amb una unglà.

—Ho ets? —En Gabe fa un somriure dentut. Fa olor de licor il·legal i sabó d'espígol—. No recordo que fos així.

La Sonya li aparta el braç de les espatlles i li clava una petita empenta.

—Ves a ficar-te amb algú altre, Gabe.

Tots quatre es riuen d'ella.

—Bona tarda, nois —diu en Nikhil aleshores—. Espero que no busqueu problemes.

—Per descomptat, senyor Price. —En Gabe belluga els dits cap a ella, però no els segueix pas.

L'Edifici 2, on acaba la majoria del jovent quan els tanquen, és el lloc més caòtic de l'Obertura. En Logan, temps enrere, havia anat a escola amb la Sonya, uns quants cursos més endavant. L'any passat, mentre preparava un medicament per als refredats, gairebé va calar foc a l'Edifici 2. I sempre hi ha fum dels alambins de licor il·legal flotant al pati de l'edifici. Abans ella sabia identificar qui feia cada producció a partir de la picor que sentia al nas i la gola. L'únic que vol tothom a l'Edifici 2 és matar el temps com sigui.

El carrer Gris talla el carrer Verd en un tram de paviment esquerdat, ara cobert amb edredons vells i amuntegaments de tota mena de coses: munts de roba tacada o esparracada, piles de llaunes amb les etiquetes arrencades, cordills amb els extrems esfilagarsats, cadires plegables, coixins de llit, pots oscats. En la seva major part són deixalles donades per gent de fora de l'Obertura. L'organització que les recull, Mans Misericordioses, es presenta cada mes amb noves rampoines i somriures de disculpa.

De vegades la gent ven articles nous, fets a partir d'uns altres de vells: una petita escombria feta amb un grapat de

filferros, llençols cosits amb retalls de tela, safates de l'esmorzar fetes amb cobertes de llibres de tapa dura. Aquestes són les coses preferides de la Sonya. Semblen noves, i allà hi ha ben poca cosa així.

—Guaita, tal com t'havia dit. —En Nikhil agafa un rellotge despertador amb ràdio. Té una pantalla de visualització enquadrada per dos altaveus. Negre i compacte, amb els cantons esberlats. De la part posterior, en surten cables. La Georgia, resident de l'Edifici 1, està asseguda sobre una caixa vella al darrere de l'estesa d'aparells electrònics vells.

—No funciona —avisa.

No engresca gaire a la compra.

La Sonya pren la ràdio a en Nikhil i fa veure que n'inspecciona l'interior per la part del darrere.

—No ho sé —comenta a en Nikhil—. Potser no es podrà arreglar.

No va rebre formació per reparar ràdios velles. Tampoc per cultivar tomàquets al terrat d'un edifici en mal estat, ni per desempallegar-se de dropos que ja van borratxos al migdia. Aquí, a l'Obertura, ha après moltes coses que no tenia cap interès d'aprendre. Però en Nikhil sembla il·lusionat i vol que ella estigui ocupada amb alguna cosa, per això la Sonya fa un somriure.

—Val la pena intentar-ho —diu.

—Aquesta és l'actitud.

Ell regateja amb la Georgia. Tres tomàquets per una ràdio espatllada. No, diu la Georgia. Set.

A pocs passos de distància, la Charlotte Carter crida la Sonya amb la mà perquè s'hi acosti.

Sembla sortida d'una rondalla, amb el seu vestit de tela de cotó amb estampat de quadres, les llargues trenes

i la pell plena de pigues i taques de l'edat. Se li formen arrugues als extrems dels ulls quan somriu a la Sonya.

—Sonya, bonica —diu—. Em pots fer un favor?

—Potser. Què necessites?

—El meu germà, en Graham..., de l'Edifici 1, el coneixes?

Una pregunta ben ximpleta. Tothom coneix tothom a l'Obertura.

—Ens hem vist.

—Sí, sí. Bé, el seu últim fogó va deixar de funcionar ahir, i no ha pogut cuinar res des d'aleshores. —Prem els llavis—. Ha estat fent servir el del meu apartament.

—Hauré de comprovar si ens queden fogons de recanvi —respon la Sonya.

—Aquesta nit? —La Charlotte sembla impacient. Se li marquen els tendons al coll—. No et vull pressionar, simplement és que ha agafat el costum de venir a cuinar i llavors... s'hi queda.

La Sonya fa cas omís de la corba trista que es forma a les comissures de la boca de la Charlotte.

—Demà al matí?

—D'acord, ja anirà bé així.

En Nikhil i la Georgia encara discuteixen. La Sonya es reuneix amb ells just a temps per sentir la dona acusant en Nikhil de lliurar-li tomàquets fets malbé l'última vegada que li va comprar alguna cosa, i llavors s'aclareix la veu.

—Cinc tomàquets —proposa la Sonya—. És una oferta generosa i no la repetiré pas.

La Georgia sospira i s'hi avé. La Sonya li lliura els tomàquets.

De vegades en Nikhil es passa tot el dia al mercat xer-

rant amb tothom. Però ella no. Ella torna a l'Edifici 4 amb la ràdio despertador sota el braç, sola.

Agafa el petit tomàquet que ha pispat i el mossega, el tast de l'estiu li amara la llengua.

La Sonya té un vestit bonic. Va aparèixer al mig d'una pila de donacions de Mans Misericordioses fa un parell d'anys, un de llampant color mantega. Va veure que les altres també el desitjaven, i va saber que l'acte de generositat que calia fer (i amb el qual s'hauria guanyat Des-Coins sota la Delegació) era deixar que una de les noies se'l quedés. Però no se'n va poder desprendre. El va plegar sobre el braç i se'l va endur a casa, on el va penjar al davant del tapís durant setmanes, com si fos el quadre d'un sol.

Ara el té guardat sota el llit, dins d'una caixa de cartró amb la resta de la roba. El treu i el sacseja per espolsar-lo. Té la cintura arrugada per on el va plegar, però no hi pot fer gaire cosa. La senyora Pritchard és l'única de l'edifici que té una planxa.

Mentre se'l posa, li ve al cap la mare. La Julia Kantor anava a totes les festes. Per preparar-se, s'asseia en un tamboret tofut del tocador per fer-se un pentinat. Es posava perfum al dit i es feia uns tocs rere l'orella. Buscava al joier del calaix fins a trobar les arracades adients (les de perles, les de diamants o les anelletes d'or). Tenia unes mans tan elegants que tot plegat semblava una pantomima rebuscada.

La Sonya es toca el clatell (nu, perquè ara es talla els cabells amb maquinetes d'afaitar, però és difícil deixar les manies). Es cargola la mà a l'esquena per apujar-se la cre-

mallera. El vestit li queda una mica petit, massa ample a la cintura i massa estret a les espatlles. I balder als genolls.

La festa és al pati de l'Edifici 3. Haurà de passar per davant de l'Edifici 2 per arribar-hi, per això es fica una navalla a la butxaca.

Però aquest cop el carrer Gris és buit. Pot sentir rialles i crits en un dels apartaments, el xivarri de la música, un got fent-se miques. El so dels seus passos. Creua el centre de l'Obertura, on han desmuntat el mercat. Salta una esquerra del carrer i tira pel túnel que duu al pati de l'Edifici 3.

Si l'Edifici 4 és un lloc que li porta records i l'Edifici 2 és un lloc de desgavell, l'Edifici 3 és un lloc de pretensions. No pas de pretendre que el món exterior no existeix pas, sinó de pretendre que la vida a l'Obertura pot ser igual de bona. A l'Edifici 3 s'hi fan casaments, dinars multitudinaris i partides de pòquer nocturnes; s'hi fan classes; s'hi fan exercicis de callistènia en grups petits corrent amunt i avall pel carrer Verd i tot seguit pel carrer Gris, i pujant i baixant les escales de l'edifici.

La Sonya no sap fer veure una cosa que no és.

El pati no està tan ben cuidat com el de l'Edifici 4, però hi ha algunes plantes i algú ha podat els arbres perquè no freguin les finestres interiors. Una tirallonga de llums penja d'una banda a l'altra, només que en alguns punts hi falta la bombeta. Hi ha una taula petita, parada a la dreta, on tremolen unes espelmes enceses dins de pots de vidre.

—Sonya! —Una dona jove deixa una panera al davant de les espelmes, s'espolsa les mans i s'acosta a la Sonya. Es diu Nicole.

La Sonya li fa una abraçada, la llauna que ha portat se'ls clava a les costelles.

—Uix —exclama la Nicole—. Què has portat?

—El teu menjar preferit —respon ella, traient la llauna. L'etiqueta està desgastada, però la foto encara es conserva intacta: trossos de préssec.

—Carai. —La Nicole sosté la llauna amb les dues mans, i això recorda a la Sonya quan atrapava papallones de petita, com les fitava per l'esclatxa entre les mans tot admirant-ne les ales—. No ho puc acceptar! Arriben..., quan, un cop a l'any?

—L'he reservada per a aquest moment concret —explica la Sonya—. Des que es va aprovar la Llei.

El somriure de la Nicole és poc clar, mig complagut, mig trist. La Llei dels Fills de la Delegació es va aprovar fa mesos per permetre que els residents de l'Obertura que eren nens quan van ser-hi internats fossin alliberats per integrar-se de nou a la societat. La Nicole és una de les recluses més grans que ha obtingut l'autorització per marxar. Tenia setze anys quan la hi van tancar.

La Sonya en tenia disset. No se n'anirà enlloc.

—Deixa'm buscar un obrellaunes —diu l'altra, però la Sonya treu la navalla. Talla un cercle net a la tapa superior de la llauna i li dona uns copets per buidar-ne el contingut. Arriben altres persones, però de moment només hi ha la Sonya i la Nicole, frec a frec, amb els dits empastifats d'almívar. La Sonya es menja un tros de préssec; és dolç, fibrós i àcid. Es llepa l'almívar dels dits. La Nicole tanca els ulls.

—Els d'allà fora no tindran ben bé aquest gust, oi? —comenta—. En podré menjar quan em vingui de gust, i deixaran de semblar tan bons.

—Potser —replica la Sonya—. Però també podràs menjar altres coses. I millors.

—Això és el que vull dir. —La Nicole agafa un altre tros de préssec amb els dits—. Tant hi farà el que mengi, res no semblarà tan bo com això que estic menjant ara mateix.

La Sonya mira més enllà de l'espatlla de la Nicole els que tot just acaben d'arribar: la mare de la Nicole, la Winnie, una dona d'ulls grossos, foscos i afectuosos, que viu a l'Edifici 1; les amigues de la Winnie, la Sylvia i la Karen, amb el mateix pentinat de rínxols amples, i persones de l'Edifici 3 que amb prou feines coneix, entre les quals hi ha gent massa gran per acollir-se a la Llei. La Renee i en Douglas, que es van casar fa un parell d'anys en aquest pati, i en Kevin i la Marie, que es van prometre no fa gaire. La Marie duu l'antic anell d'en Kevin, empastifat de cera perquè li encaixi bé al dit.

—Vaja, quin vestit, senyoreta Kantor! —li diu en Douglas. L'últim cop que ella el va veure, el noi s'estava quedant calb, però ara duu la closca afaitada i la barba més espessa—. L'ha pispat a una vídua?

—No.

—Només feia broma —diu ell.

—Ja me n'he adonat.

—Entesos. —En Douglas fa una ganyota a la Renee—. Quina gent més difícil.

—Que no ho saps? La Noia del Pòster ara és una punyetera aixafaguitarres —etziba la Marie. S'apropa a la taula i fica els dits a la llauna de préssecs. També duu un vestit, fet amb una brusa i una faldilla cosides per la cintura. Al canell hi té el tatuatge borrós d'un sol—. L'Edifici 4 és on mor la diversió. De vegades literalment.

—Marie —diu en Kevin a mitja veu—. No...

—Sí, em sabrà molt de greu perdre'm tota la diversió

de l'Edifici 3 —contesta la Sonya—. Aquell club de cal·listènia del matí que vau formar sembla el súmmum.

La Marie prem els llavis, però la Renee riu.

La Nicole alça la vista i assenyala cap al cel mentre passa un avió sobre l'Obertura. Tothom ho deixa estar tot per mirar. És una cosa tan poc habitual que fins i tot aquells a qui tant els fa marxar de l'Obertura s'hi fixen. Són proves que hi ha altres sectors, altres mons més enllà del seu. De viatges entre sectors, pràcticament no se'n sentia parlar, amb la Delegació, i no sembla que siguin gaire més habituals amb el Triumvirat.

—Tens patrulla, demà? —pregunta la Winnie a en Douglas. Als ulls de la dona hi ha preocupació—. Em penso que he vist el teu nom a la llista de voluntaris.

—No em voldria perdre tota l'emoció —diu en Douglas.

—Tant de bo no n'hi hagi gens, d'emocions —replica la Winnie—. No m'agrada que els nois hagueu d'assumir aquesta responsabilitat.

—Política de no-intervenció —deixa anar en Douglas amb un arronsament d'espatlles—. Els guàrdies són aquí per mantenir-nos-hi a dins, no pas perquè mantinguem les bones maneres.

—Gairebé sembla que vulguin que ens mengem vius els uns als altres, aquí dins.

—Millor això que l'alternativa —remuga la Sonya, una mica massa alt. Tothom la mira i ella s'encarcara—. Em sembla que prefereixo que no siguin ells els qui decideixin com hem de mantenir «les bones maneres», oi?

A l'Obertura, n'hi ha que encara creuen que ha de ser l'antic règim, la Delegació, qui digui què és bo i què no. A d'altres tant se'ls en fot, què és bo o no. Però, sigui com

vulgui, l'acord tàcit és no confiar gens en el govern de fora, en el Triumvirat. Ningú que els mantingui aquí tancats, que hagi tingut part en l'execució de tants éssers estimats, podria ser capaç de res de bo. I malgrat que la Sonya no té gens d'interès a complir les regles de la Delegació, odia igualment el Triumvirat (els pretesos justos que van matar la seva família, els seus amics, l'Aaron).

—En fi —diu la Winnie, ensumant-se els mocs—. Suposo que tens raó.

Al pati bufa el vent. El cel s'enfosqueix i els llums fan pampallugues damunt de tothom. La Sonya agafa un altre tros de préssec, pregunta a la Sylvia pel genoll que li fa mal i explica a en Douglas com reparar el ventilador. La Nicole va d'una persona a l'altra i els explica la nova identitat que li ha assignat el govern i totes les coses que té planejat fer la primera setmana a fora. No viurà a prop; agafarà el tren a Portland per començar de zero amb un nom nou. Comprarà una ampolla de llet i s'asseurà al marge del riu per beure-se'n fins a l'última gota. Sortirà a ballar. Passejarà tota la nit, simplement per gust, simplement perquè podrà.

En un moment determinat la Renee burxa la Sonya amb el colze.

—Alguns de nosaltres pujarem al terrat per fumar una cigarreta. Vols venir? —li pregunta.

—Vull tornar d'hora —respon ella.

La Renee arronsa les espatlles i torna amb els altres. La Sylvia i la Karen ja se'n van. Totes les espelmes s'han consumit. A la Nicole li brillen les galtes a causa de les llàgrimes. La Sonya li fa una altra abraçada.

—No em puc creure que no et deixin sortir —diu la Nicole, amb l'alè calent i alterat contra l'orella de la Sonya.

La Sonya aparta la Nicole a la distància d'un braç i pensa que és una bona manera de recordar-la: a la llum somorta, amb els cabells esvalotats pel vent, els ulls negats de llàgrimes i empipada per allò que li pugui passar a una amiga.

—Et trobaré a faltar —diu.

La Nicole li ofereix l'almívar dels préssecs per beure. I ella en fa xarrups mentre torna a peu a l'Edifici 4, sense presses, assaborint-lo.

A la nit es desperta amb un soroll fort i sec, com l'espetic d'una fuetada. S'asseu al llit i, gràcies a la resplendor de la seva Clarividència, pot veure que el bagul que posa entravessat davant de la porta (l'únic «forrellat» que ha aconseguit) encara és al seu lloc.

Descalça, s'acosta a les finestres i aparta el tapís que les cobreix. A sota, el carrer és buit. El vent s'emporta un diari per la vorera malmesa. La persiana metàl·lica cobreix l'aparador de la botiga de la cantonada com una parpella tancada.

Li ve a la memòria el vídeo que el pare li va mostrar quan era petita, emès des de la seva Clarividència a la d'ella. El metratge d'un carrer ple de fum a causa d'avalots. Cotxes abandonats de qualsevol manera, fanals arrencats. I de totes direccions, el retrò esfereïdor dels trets.

El tenia assegut al seu costat al sofà mentre ella el tornava a posar una vegada i una altra amb l'implant. «Així era el món», li deia ell, «abans de la Delegació», Mostrar-li això li va costar dos-cents DesCoins (figurava que la quitxalla no havia de mirar aquesta mena de coses). Però ell

va considerar que el sacrifici valia la pena, responia les preguntes de la seva filla.

La lluna, gairebé plena, està molt amunt, sembla de cera. Un altre mes que deixa enrere. Els temps no s'atura.

Torna a adormir-se.

Al principi, quan a l'Obertura moria algú, era com una abella marxant del rusc i deixant-hi la cera i la mel (ningú agafava el que els morts deixaven enrere). Però aviat la necessitat va fer canviar les regles sobre la propietat. Ara, quan algú mor a l'edifici, tothom hi acut per apropiarse de les seves possessions fins que només queda un cau ple de grisor. Cada cop que la Sonya necessita algun component nou, consulta el plànol de l'edifici de l'escala sud, on els apartaments buits estan marcats amb una X vermella, per decidir quin pot comprovar per si encara conté trastos.

Aquest (l'apartament 2C, el que ocupava el senyor Nadir) fa pudor de fum de cuina i de gat. A l'Obertura no hi ha gats, per tant deu ser que el senyor Nadir feia aquest tuf. Ella ja hi ha estat, aquí. Va venir unes quantes vegades a arreglar els llums del sostre (el cablejat sempre ha estat defectuós). Un cop va venir a sopar. I un altre, després que l'home morís, va venir per emportar-se la petita nevera, arrossegant-la els quatre pisos per les escales tota sola.

La cuina està espatllada, però els fogons, quatre cremadors de metall, encara funcionen. En treu un i el fica a la bossa que ha deixat al costat. Seguidament entra al bany. No l'ha netejat ningú des de la mort de l'home i encara hi ha restes de dentífric sec a la pica i ditades al

mirall. S'hi atansa per examinar-ne una (la marca d'un polze, segurament, amb espirals i carenes exclusives del senyor Nadir).

Quan acaba baixa al pati per trobar-se amb la Charlotte.

Avui la dona no va vestida amb roba de cotó de quadres, sinó que porta un vestit de lli marró, cenyit a la cintura. El cel està ras, l'ambient encara reté una mica de l'escalfor de l'estiu. La Charlotte s'aparta la llarga trena per damunt de l'espatlla i li somriu.

—Bon dia —saluda—. Com has dormit?

—Bon dia —diu la Sonya—. Ahir a la nit no vas sentir aquell soroll?

—Sí —respon la Charlotte, i comencen a anar plegades cap al túnel—. No estic segura de quin motiu tenen per tirar petards en aquesta època de l'any, però hauria dit que tindrien prou decència per no fer-ho de nit.

—No em van semblar petards —diu la Sonya.

—Què podrien ser, si no?

La Sonya nega amb el cap.

—No ho sé. Alguna altra cosa.

—En fi, qui sap quina en porten de cap, ara —observa l'altra.

Per costum, en passar pel túnel, la Sonya alça la vista cap al nom d'en David. Va ser el quart nom que va gravar als maons de l'Obertura; els noms de la seva família, però, són al túnel que duu a l'Edifici 2, on vivia abans, de manera que no els veu mai: August Kantor, Julia Kantor, Susanna Kantor. Tots morts i ben morts.

—En Graham treballava al dipòsit de cadàvers de la Delegació —comenta la Charlotte—. N'era un dels directors, de fet. Aquella amiga teva, la Marie, treballava per a

ell. Sempre ha estat una mica... estranyot. Fins i tot quan érem petits.

—No us feu gaire? —pregunta la Sonya.

—No especialment —respon la Charlotte—. Deu semblar un comentari horrible. Soc conscient que tinc sort de comptar amb ell, aquí.

De vegades la Sonya es pregunta com hauria estat tenir la seva germana allà amb ella, a l'Obertura. La Susanna era quatre anys més gran i anava a la seva com si la Sonya no existís, una filla única que resultava que tenia una germana. Era més despreocupació que no pas malícia. La Susanna no necessitava ningú. De totes les qualitats que la Sonya envejava de la seva germana, aquesta era la principal.

Mentre la Sonya i la Charlotte travessen el carrer Verd, la Sonya aixeca els ulls cap a l'entrada de l'Obertura. L'indret rep el nom d'aquesta porta. Quan s'obre, les plaques encaixades se separen des d'un punt central i l'efecte és com el d'una pupil·la dilatant-se en la foscor.

Just al davant d'aquesta pupil·la ara hi ha la Nicole i la Winnie, abraçant-se. La bossa de la Nicole és als seus peus. El guàrdia de la porta, un home robust que porta un uniforme gris, espera que se separin a pocs metres de distància.

La Nicole s'eixuga la cara, agafa la bossa i s'acomiada de la mare amb la mà. Travessa pel mig de la porta, i la pupil·la es contreu darrere seu. La Winnie es posa la mà davant de la boca per sufocar un sanglot.

La Charlotte mira la Sonya als ulls.

—Deixem-li una mica d'intimitat —diu, i la Sonya es gira.

Ha vist tres amigues travessar aquesta porta: l'Ashley,

la Shona i la Nicole. Tant l'Ashley com la Shona tenien catorze anys quan les van recloure a l'Obertura (poc després que la inauguessin, just després de la revolta, fa una dècada). Eren de Portland i, per tant, no es coneixien d'abans, i no es van fer amigues fins que van ser més grans, prou per marxar de l'apartament dels pares a l'Obertura i entrar a l'Edifici 2. No sap com van ser els primers anys de les seves amigues allà dins; no els ho va preguntar mai. Calia ser prudent amb les preguntes que es feien. El passat de tothom estava marcat per la tragèdia.

Ara la Sonya pot afegir una altra amiga a la llista; s'acaba de convertir en la persona més jove que queda a l'Obertura.

Recorren el túnel fins al pati de l'Edifici 1. No hi ha vingut gaire, a l'Edifici 1, en tots els anys que fa que és aquí. Els residents de l'Edifici 3 viuen en un estat de negació; en canvi, els de l'Edifici 1 estan en un estat d'acceptació. De resignació. És la part de l'Obertura que més s'assembla a una presó.

Per arribar a la porteria, aixafa l'herba excessivament alta, que es tomba sota el seu pes. La porta grinyola quan la Charlotte l'obre. Pugen en silenci a la tercera planta, on el passadís fa pudor de cigarretes. Hi ha bosses d'escombraries amuntegades a la porta d'algú, caixes de cartró en una pila torta. La catifa està esfilagarsada per un costat i deixa entreveure els taulons del terra.

La Charlotte truca a l'apartament 3B. Algú crida en alguna banda. Algú altre escolta uns tristos acords de guitarra.

En Graham obre la porta. És un home d'aspecte poc interessant: tan sols una mica més alt que la Sonya, cabells grisos i curts amb què prova de tapar-se la coroneta

com si fos un xal, i ulls caiguts. La papada li penja fluixa i grassa a causa de l'edat.

—Senyoreta Kantor! —etziba—. Quant de temps. Hola, Charlotte. Passeu, passeu.

L'apartament sembla una deixalleria. Tot de caixes plenes d'endergues recobreixen les parets: una conté poms i manetes de porta; una altra, petites capsas de cartró; una tercera, ampolles de vidre buides. Cada setmana estén una manta al mercat amb una tria d'objectes de rebuig, recorda la Sonya. Els residents de l'Edifici 2 el deuen considerar prou útil, en necessitar constantment recipients buits. Per al licor il·legal, és clar.

—Veig que no calen presentacions —diu la Charlotte.

—Coneixia el pare de la Sonya —explica en Graham—. No recordes l'August? Era del meu curs a l'escola. Formàvem part de l'equip de natació.

—Temo que no tinc tanta memòria —replica la Charlotte.

—De tant en tant venia a dinar amb mi, al dipòsit de cadàvers. Bé, al dipòsit de cadàvers, no. Sempre va tenir un estómac delicat, el teu pare. Se solia tapar el nas quan passàvem per davant dels contenidors de darrere del mercat... Tots els nois se'n burlaven, l'August Kantor, tan finolis... —Enlaira el nas i se'l pessiga amb el polze i l'índex, imitant-lo.

Ella somriu.

—Ell s'hauria descrit a si mateix com «emprenyador» —comenta la Sonya—. Però sí que sembla propi d'ell.

—Com va morir? El van executar? —pregunta en Graham, i a la Sonya se li esborra el somriure.

—Graham! —La Charlotte li dona un cop al braç—. No li preguntis això.

—No era amb mala intenció, és que...

—Ja ho sé —fa la Sonya—. La Charlotte m'ha dit que té la cuina espatllada, oi?

En Graham l'acompanya a la cuina, i la Charlotte els segueix amb les galtes vermelles. L'home li mostra els fogons espatllats, l'un rere l'altre, amb els cremadors ennegrits i freds encara que en facin girar els comandaments. La Sonya deixa la bossa a terra i s'acosta a la paret, on hi ha amagat el diferencial del circuit rere una porteta grisa. Busca l'interruptor de la cuina i el desconnecta.

—Com ha après a fer tot això? —demana en Graham—. Una bona noia de la Delegació com vostè sé que no ho va aprendre a l'escola.

—Li sorprendria el que es pot aprendre amb un manual i el mètode de prova i error —apunta ella.

—És jove —diu la Charlotte—. Els joves sempre tenen traça esbrinant aquesta mena de coses. Sobretot en un edifici ple de vells on ningú sap fer res.

—Vostès no són pas vells —observa la Sonya.

—Li vaig dir això mateix quan va decidir anar a l'Edifici 4 —explica en Graham—. Però s'hi va encaparrar.

—Potser no soc vella, però soc vídua —replica la Charlotte—. Allà em sento a casa. El mateix que la Sonya després de... —S'aclareix la veu—. Bé, tots sabem què és perdre algú, a l'Edifici 4.

La Sonya només escolta a mitges. Substituir un cremador no és difícil; el vell ja està desconnectat, i el nou entra fàcilment al seu lloc. Ho ha fet una dotzena de vegades, però encara li agrada la sensació que proporciona saber on va tot, ser qui ho repara.

No tenia bones mans per a gaires coses mentre es feia gran, almenys no gaires per comparació a la Susanna. La

Susanna era divertida; sabia ballar; tenia oïda per a la música; treia bones notes sense esforçar-se, aparentment. La Sonya era més bonica i hi havia hagut una època en què això semblava l'únic important. Però la bellesa no servia per a res a l'Obertura, de manera que havia buscat la manera de resultar útil. No era cap manetes amb l'electricitat, la tecnologia, les eines ni cap de les coses per les quals la cridaven habitualment els residents de l'Edifici 4, però tenia voluntat i, de vegades, amb això n'hi havia prou.

Li agradava ser útil.

—Qui ha perdut, Sonya? —li pregunta en Graham quan la Charlotte desapareix dins del bany. L'home se sent sol. I sempre ho ha estat, per això el fascina la pèrdua. Al cap i a la fi, has de tenir alguna cosa per saber realment què se sent en perdre-ho.

Ella acciona l'interruptor i llavors prova a girar el comandament. Acosta la mà al cremador per notar-ne l'escalfor.

No sap per què li respon. No ho pensava fer, fins que ho fa.

—Tothom —li diu, i apaga el fogó—. Ja funciona. Gràcies per l'anècdota sobre el meu pare.

—El plaer és meu.

El dia que va perdre tothom:

Seuen a taula, a la cabana, als seus llocs habituals: l'August en un extrem, la Julia a l'altre, la Susanna a la dreta del pare i la Sonya a l'esquerra. L'August omple d'aigua el got de cadascú. La Julia taral·leja una cançó mentre buida les píndoles del flascó: una, dues, tres, quatre.

La Sonya recita la lletra mentalment.

*No em perdràs de vista
i jo no et perdré de vista.*

Cinc, sis, set, vuit. La Julia dona una píndola a la Susanna, una píndola a l'August i una píndola a la Sonya, i se'n queda una per a ella.

*Un pas rere l'altre...
Ho superarem.*

La píndola és d'un groc cridaner al palmell de la Sonya.